

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE, DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA:
Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ
ABONAMENTUL:
Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA:
Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția economică

I. P. S. PATRIARH ȘI CONȘTIINȚA NAȚIONALĂ

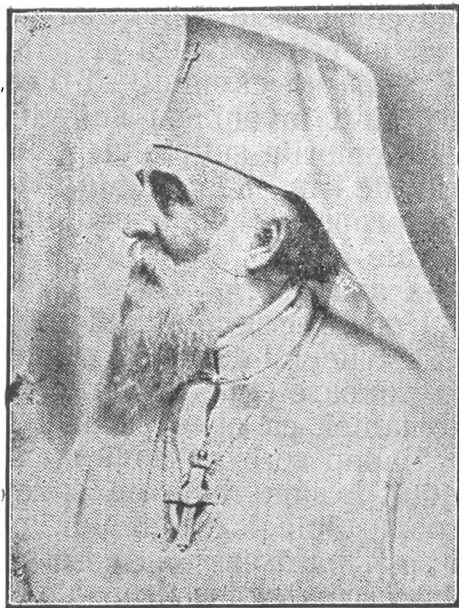
I. P. S. Patriarhul României, dr. Miron Cristea, a rostit cu puterea unei sancțiuni grele și definitive, sentința Bisericii naționale în privința invaziei străine, care a cotoplit și distruge sufletul și organismul nostru național.

Vibrează în fiecare cuvânt al șefului spiritual al românismului, simțirea și tăria sentimentului unanim al țării.

Nu este o simplă și legitimă revoltă, ci se desprind în mod luminos din cuvintele I. P. S. Sale precise și elocvente, însăși adevărurile fundamentale ale istoriei și vieții românești, trecute prin logica de fier, a unui cugeător de elită.

Cuvântul I. P. S. Patriarh al țării capătă însă un caracter istoric, prin natura împrejurărilor care l-au determinat.

Pe când șeful Bisericii românești se afla anul trecut la Londra, ca invitat al Bisericii Anglicane — și prezența I. P. S. Sale trezea dela Regele Angliei până la ultimul cetățean britanic un interes deosebit, unit celei mai meritate simpatii, — „Alianța Izraelită

I. P. SF. PATRIARH MIRON

mondială” a încercat o cabală impozitivă înaltului ierarh român.

O delegație evreiască, în frunte cu d-rul Beck, șeful rabin al Londrei, după ce încercase prin toate mijloacele să-i creeze atmosferă ostilă și reputația unui crâncen antisemit, i s'a prezentat în audiență spre a discuta pretensele

și imaginarele dificultăți care se fac populației evreiești dela noi.

Ipocrizia șefului rabin al Londrei a atins paroxismul, atunci când a invocat în favoarea coreligionarilor săi... doctrina divină de iubire și milă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Prin logica strânsă și inspirată ca o adevărată revelație a Patriarhului român, n'a vorbit atunci un cleric, ci însăși morala divină și Biserica noastră, atât de identificată cu ea, în răspunsul dat marelui rabin.

„Nu uita — i-a spus d-rului Beck — „Patriarhul nostru — că porunca creștină este: să iubești pe aproapele, ca „pe tine însuși“.

„Aceasta nu însemnează că, pe tine „însuși să te neglijezi, să nu te aperi „de cei ce ca niște lipitori îți sug vlagă, să le cedezi vatra și pământul, „să-ți părăsești căminul, să-ți corcești „limba, să-ți înveninezi sufletul, să-ți „lepezi comorile sufletului, iubirea de „patrie, de tron, de credință, de datini „și de propria-ți viață națională cu „toate ale ei“.

Și i-a adăugat:

— „Unde e scris că numai dv., evreii, „aveți privilegiul de a trăi pe spinarea „altor popoare și pe spinarea noastră „a României, ca niște paraziți“?

— „Unde-i scris că nouă nu ne este „îngăduit a simți cum ne sugeți vlagă poporului și creștinului, până e „silit să-și părăsească și casa și vatra „părintească și să iee „frunza'n buze și „lumea'n cap“?

— „Unde-i scris, că noi n'avem dreptul de a ne scutura de această pri-mejdie, ca de orice paraziți“?

„Deci logic și sfânt! Aveți organizații puternice, — le-a spus I. P. S. Patriarhul — aveți bani cât vreți, aveți legături mondiale, aveți pricepere, „aveți istețime, știți exploata orice situație, aveți destule calități și posibilități, ca să vă căutați și găsiți și „câștigați undeva un loc, un pământ, „o țară, o patrie, încă nelocuită de „alții. Colonizați-vă, așezați-vă acolo,

„munciți pământul, asudați la munca „grea ca toate celelalte popoare. Trăiți, „ajutați-vă, apărați-vă și exploatați-vă, „unii pe alții; dar nu pe noi și alte „popoare, căroră cu rafinăriile etnice „și talmudice, le duceți și acaparați „tot belșugul“.

Astfel a vorbit I. P. S. Patriarh Miron și prin dânsul s'a rostit răsplat în sușii destinul istoric al românismului, în crâncenu-i antagonism cu jidovismul parazitar, rapace și distructiv a tot ce-i sfânt și bun și nu aparține lui Israel.

Biserica — prin șeful ei — care a însemnat și reprezintă pentru noi, nu efemerul, ci însăși eternitatea sufletului nostru național și creștin, și-a înțeles și în aceste grele clipe, ca și în trecut, datoria ei sacră și imperioasă.

Atunci când politicianismul se dovedește absent și chiar vinovat față de tragedia prin care trece neamul copleșit de Iude și străinism, Biserica cu marea și sfânta Ei autoritate, reia conducerea morală a destinului neamului. Căci gestul I. P. S. Patriarh Miron, departe de a fi ocazional, personal și izolat, se integrează cu totul în străvechea tradiție a vieții românești, în virtutea căreia șeful Bisericii era de fapt îndrumătorul sufletesc, dar mai ales depozitarul comandamentelor supreme ale neamului.

Dela îndepărtării regi ai strămoșilor Geto-Daci, dela marii Boerebista și Decebal, cari prețuiau cum se cuvine rolul spiritual al marilor preoți, până la Ștefan cel Mare și cel Sfânt, care se pleca întru totul înțeleptului său sfetnic mitropolitul Teoctist, Bisericii i-a fost dată misiunea de a veghea la păstrarea, patrimoniului spiritual și național al românismului și la apărarea lui, în vremea grelelor încercări.

E ceeace face cu marea sa autori-

tate Biserica națională prin I. P. S. Patriarhul ei; în jurul căruia stă solid dar nu numai întregul cler, ci însuși sufletul românismului de pretutindeni.

Prin glasul I. P. S. Patriarh Miron, au vorbit cu puteri profetice, adevărurile Evangheliei și durerile vieții românești. Dar a vorbit mai ales instinctul de conservare al neamului, acest instinct atacat din toate părțile și refugiat în altarul Bisericii străbune,

spre a primi de acolo puterile cele mari ale biruinței hotăritoare, fără de care neamul nostru va pieri.

Se mai desprinde totdeodată, din cuvintele marelui ierarh, o mare și istorică chemare, adresată în ceasul al 12-lea tuturor conștiințelor românești. Fie ca ea să fie ascultată atât de cei de jos cât și de cei de sus în spiritul de înțelepciune și profund patriotism din care a isvorit.

U.

CUVÂNTAREA I. P. S. PATRIARH

ȚINUTĂ LA DESVELIREA STATUEI D-nei SAFTA BRÂNCOVEANU DELA SF. MÂNĂSTIRE VĂRATEC, JUD. NEAMȚ, ÎN ZIUA DE 5 SEPTEMBRIE 1937.

Chipul, turnat în bronz al Saftei Brâncoveanu, ne evocă în memorie faptele atâtor aleși voievozi și boieri, fii și doamne vrednice ale neamului și ale Bisericii noastre Ortodoxe Române, cari au destinat o însemnată parte din avutul lor, sau chiar tot ce au posedat, pentru sfânta lor Biserică și credință, pentru cultura națională și pentru atâtea așezăminte de folos obștesc umanitare, mai ales spitalicești.

Sufletul lor *adânc creștin*, din care a țâșnit — ca din un izvor curat, cristalin — iubirea către aproapele, și nobilul lor sentiment de a-și ajuta neamul, — i-a îndemnat și hotărât la asemenea mărețe înfăptuiri. Safta Brâncoveanu și soțul ei, Banul Grigore Brâncoveanu, aparțineau acelei familii românești, din care au ieșit cei mai mari mucenici ai credinței moștenite dela strămoși. Ei deci nu puteau să fie călăuziți în viață, decât de aceleași convingeri și de pildă dată de a face jertfe cât mai mari pentru credință și binele neamului. Astfel Banul Grigore, încă înainte de a muri, s'a înțeles cu soția sa Safta, ca averea, — ce-i va hărăzi-o de altcum cu deplin drept de dispunere — să o întrebuințeze

Primirea I. P. S. Patriarh în Sf. Mănăstire Văratec.

«pentru căutarea și mântuirea sufletului; făcând pomeniri folositoare de suflet, împărțind milă, hărăzind danii cu îndestulare spre veșnică pomenire a D-lor și a părinților D-lor..., spre odihna sufletului D-lor și spre mângâierea și căutarea celor în lipsă frați creștini»... «ca astfel să aibă răsplătire de sus și blagoslovenia Domnului și Mântuitorului nostru». Iar Safta, — precum însăși orânduiește în diata ei — «cu mare

dorință și râvnă creștinească» și cu «prisos» a îndeplinit, după moartea soțului, creștinescul lor gând comun, încă în viață fiind. A cumpărat anume locurile, azi atât de frumoase și de valoare lângă biserică — ctitorie a Domniței Bălașa Brâncoveanu, și a zidit acolo spitalul brâncovenesc, pe care l-a înzestrat din belșug cu moșii, bălți, vii și acareturi, din care să se acopere — zice ea — «cheltuelile, ce pururea urmează a se face pentru cea în toată vremea căutare a bolnavilor, de orice treaptă vor fi»... «de către doctori și cu doctorii și cu toate cele de odihnă, ca să aducă mulțumită lui Dumnezeu».

Ce cuvinte evanghelice, ce pildă strălucită pentru urmași, ce patriotism documentat cu fapta, și ce suflet nobil, pe care îl vedem în o aureolă cu atât mai aurie și mai strălucitoare, cu cât de toate aceste bunuri Safta s'a desbrăcat încă în viață — după pilda tânărului din Evanghelie, care a întrebat pe Iisus, ce să facă, ca să fie *mai desăvârșit* decât alții... — Și — îmbrăcându-și trupul în o simplă rasă de călugăriță și sufletul în smerenia unei vieți monahale, — s'a retras în această Sfântă Mănăstire Văratec, unde a trăit ca maică, apoi ca stareță și unde acum își doarme odihna de veci, alături de maică-sa Elisaveta.

În testamentul ei, Safta a unificat sub cărmuirea unei singure Epitropii atât spitalul cât și Biserica Bălașa, care a fost restaurată și înfrumusețată de Banul Grigore, cât și *azilul de bătrâne* sărace, pe care l-a clădit numitul Ban, toate sub numirea unitară de «Așezămintele Brâncovenești». Acestora le-a dat un caracter nu numai creștinesc, ci și ortodox, prin dispoziția ei testamentară, care încredințează în diata ei dela 1835, «*pentru totdeauna*» dignitatea de Efor supraveghetor «*celui de pe vremuri Mitropolit al Țării*, care — cere ea — «*ca un părinte obștesc va priveghea totdeauna cu dorință și cu râvnă creștinească pentru această așezare, întocmită pentru folosul obștii*». Iară în actul de predare al Saftei dela 1840 (1 Sept.), glăsuște astfel: «*Acum dar — de vreme ce proemia dumnezeiască, insuflând în inimile mădularilor cinstitei obicinuite obștești adunări a patriei și a celorlalți blagorodnici boieri patrioți, i-au luminat de au ales după vrednicie de arhiepiscop și mitropolit al țării pe iubitorul de Dumnezeu, părintele Episcop al Râmnicului, chir Neofit și prin întărire a Preainălțatului nostru*

Domn s'au așezat pe scaunul Mitropoliei Ungro-Vlahiei cu toate formele politicești și canoanele bisericești; și de vreme ce vrâsta bătrânelor... m'au silit a mă mai ușura de cele lumești...: — încetez de a mai avea Eforia acestor așezări Brâncovenești asupra-mi; și — potrivit cu prinderii ctitoricești întocmiri — o încredințez cu mare bucurie a sufletului meu și o predau Preasfinției Sale; rămânând numai cu mulțămirea și mângăierea de-a auzi în câtă viață îmi va mai dărui milostivul Dumnezeu — statornicirea acestora, buna orîndueală și cea fără cea mai mică abatere păzire a ctitoriceștilor întocmiri sub cea plină de înțelepciune și neobosită privighere a Preasfinției Sale».

«Mitropolitul Țării», Eforul de azi, acum Patriarhul Țării întregite, însoțit de Mitropolitul locului, de clerul marilor Mănăstiri și Biserici din ținutul întreg, în numele întregii Biserici din Patriarhie — într'o pioasă atmosferă de sentimente pline de recunoștință ale tuturor — s'a rugat azi din toată inima pentru odihna sufletelor marilor Brâncoveni și a tuturor celor adormiți din neamul lor, și în deosebi pentru sufletul fundatoarei-ctitoare Safta, căreia Dumnezeu să-i facă parte de odihnă lină și în pace, căci ctitoria ei, — spitalul ei — vrednicii urmași de pe vremuri nu numai l-au susținut după îndatoririle testamentare, ci l-au mai dezvoltat mereu, deși — contrar hrisovului domnesc al lui Alexandru Ghica Voevod (dela 1836, Martie 25), care a declarat acest «ctitoricesc testament, cuprinzător de zestrea, cu care înzestrează acest spital... a fi în veci nestrămutat» — guvernele de mai târziu l-au expropriat de moșiile hărăzite și deci de mijloacele de existență și de îndeplinire a sfintei sale misiuni testamentare.

Înțelepciunea epitropilor, în frunte cu Patriarhul Țării, au găsit — ce-i drept cu mari greutate și efortări — căile de a menține spitalul și de a grupa în jurul lui mulți din cei mai distinși medici ai țării, savanți cu creștinească desinteresare personală devotați misiunii lor atât de umanitare, încât în anul 1936 — peste 115.000 de bolnavi au beneficiat de consultațiile, sfatul și ajutorul salvator al doctorilor noștri.

În fața mormântului Tău și a osemintelor Tale — Maică Safto — făgăduim, că ne vom osteni — și în cele mai grele împrejurări și mai simțite lipsuri — a salva moștenirea, ce ne-ai încredințat și de a o susține și pe viitor, spre

binele celor bolnavi și nevoiași. Iar sufletul Tău, care plutește azi aci — deasupra noastră — îl implorăm, ca—împreună cu noi—să se roage milostivului și a-toate-iertătorul Părinte din Ceruri: să nu aplice celor ce ne-au luat, nu nouă — ci bolnavilor și săracilor — mijloacele de vindecare, de însănătoșire și de mântuire, absolut necesare, cuvintele din Testamentul Tău, unde ceri, că *«cel ce va înstrăina... vreuna din aceste moșii etc., să fie depărtat de fața lui Hristos și socotit în veci de hrăpitor celor Sfinte»*.

Căci orice conducător poate să greșească; dar urmașii lui, mai buni creștini, pot să găsească calea ce duce la recunoașterea greșelii și la hotărîrea de a o îndrepta și rectifica, mai ales că — în cazul acesta — ea a fost mai mult o scă-

pare din vedere și nu o greșală cu rea intențiune față de Așezămintele spitalicești.

Astfel nădăjduim sus și tare, că vremurile noi, care arată Sfintei noastre Biserici o specială atenție și multă bună-voință dovedită cu fapte, vor îndrepta răul; și din efectele de 1.300.000.000 lei, destinate de Majestatea Sa Regele și de Guvernul Său tocmai pentru rectificarea acestor expropieri și strâmtorări spitalicești, va primi o parte cuvenită de dreptate și de salvare și *spitalul Tău*, o ctitoră Safto, ca osemintele tale să se odihnească lin în această criptă, iar sufletul tău acolo — în împărăția Cerurilor — să fie liniștit, că creștineasca ta ctitorie își va continua cu ajutorul lui Dumnezeu — în duhul nobilului Tău gând — samarițeana sa misiune și în viitor și în vecii vecilor. AMIN.

METODA ȘI MIJLOACELE DE READUCERE A SECTANȚILOR LA ADEVĂRATA CREDINȚĂ

Ereziile vremurilor noastre se deosebesc de acelea ale veacurilor primare atât prin cauzele care le-au determinat, cât și prin spiritul ce le caracterizează.

Ereziile vechi au avut cele mai adesea ca autori și aderenți personalități din cele mai de frunte și uneori chiar pe cei mai învățați teologi ai vremurilor acelea.

Arie era unul dintre elevii cei mai renumiți ai școlii antiohiene; Apolinarie, unul dintre cei mai învățați oameni ai secolului al IV-lea și o frumoasă viață creștină; Nestorie ajuns patriarh de Constantinopol, amintea prin elocvența sa pe Sf. Ioan Gură de Aur; Teodor de Mopsuestia și marele istoric și exeget Teodoret al Cirului, șefi ai școlii Antiohiene. În ce privește învățatii teologi, cazul celui mai erudit teolog de limbă greacă, al primelor 3 veacuri Origen și al celui de limbă latină Tertulian, este vorbitor.

Nu tot astfel stau lucrurile cu ereticii veacurilor noastre. Și lucrurile se explică ușor prin cauzele care au determinat pe unele și pe celelalte.

Ereticii vechi, deși nu sunt prin aceasta mai puțin vinovați față de disciplina Bisericii, au o mare scuză și s'ar putea spune și un merit. Scuza este aceea că învățătura creștină nu era încă fixată în formule lapidare și definitive, iar meritul, fiindcă s'ar putea spune că creștinismul datorează indirect formularea într'un sistem dogmatic precis și solid, ereticilor cari au provocat discutarea și revizuirea aproape a întregului cuprins al doctrinei creștine» (Teodor Popescu; Divin și uman la vechii istorici bisericești).

Cei mai mulți teologi eretici au greșit numai datorită zelului lor de a formula cât mai precis credința creștină. Fiindcă cei mai mulți dintre acești teologi eretici nu numai că nu doriau să

ajungă în această situație, dar au căzut în greșeli luptând împotriva altor eretici, cum este cazul lui Apolinarie, care vroind să combată pe Arie a greșit el însuși.

Câtă oroare avea Nestorie de erezie vedem din cuvintele spuse la instalarea sa ca Patriarh, când zicea împăratului, fără să știe că el însuși va avea un rol asemănător, «dă-mi împărate pământul curățit de eretici și-ți voi da în schimb cerul; distruge-mi pe eretici și-ți voi distruge și eu pe Perși. (Socrate VII, 29).

Ereticii noi au cu totul alte cauze. Căci dacă erezia a fost privită de Sfinții Părinți ca războiul diavolului pentru a-și menține stăpânirea asupra lumii, după ce persecuțiile pe care el le pusese la cale nu reușiseră, cu atât mai mult se poate zice aceasta despre ereticii din vremea noastră. Fii ai răzvrătirii care au rupt legătura oricărei discipline ei își au rădăcinile în anarhismul spiritual care pune în individ centrul oricărei discipline. Omul prin puterea minții lui înțelege fără nicio pregătire specială, cuvântul lui Dumnezeu. Omul cuprinde cu mintea lui toate tainele dumnezeieștii descoperiri, el fiind deci măsura cuvântului lui Dumnezeu.

Iată deci două caracteristici ale ereziilor contemporane: *individualismul orgolios și anarhic*, plantat pe o *crasă ignoranță*.

Era necesar să spunem cele de mai sus, fiindcă numai cunoscând bine terenul se pot găsi metode misionare și mijloace potrivite pentru lupta împotriva lor. Numai cunoscând bine spiritul sectar, poți găsi ușor metoda cea mai practică prin care să ajungi să pătrunzi spre sufletul lor, ca să provoci astfel readucerea lui în lagărul străbun din care a dezertat. Și trebuie s'o recunoaștem, prea puțin cunoaștem pe sectanți, de aceea în mare parte și lucru nostru este anevoios.

Mai trebuie adăogat la portretul ereticului modern și acel spirit îngust, sectar, rău voitor și îndărătnic în fața oricărui argument pe care li-l dă ignoranța. Nu trebuie uitată nici o anumită ură pe care fiecare sectă o infiltrează în sufletul aderenților lor, și care mai mult decât dorința de mântuire ce nu este decât o formă, rămâne osatura principală a sufletului sectar. Toate aceste caracteristici ale sufletului sectar sunt slujite de un zel misionar, demn de admirat. Fiecare sectant, oricât de ignorant și de neînvățat se simte un luptător pentru împrăștierea sectei lui, lucru pentru care nu precupe-

tește niciun sacrificiu și nu pierde nicio ocazie.

Acestui spirit misionar al sectelor îi trebuie contrapusă metoda misionarismului activ recomandată de sf. Apostol Pavel care zice: «Proveduește cuvântul, stăruiește cu timp și fără timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată îndelunga răbdare și dând neconținut învățătură».

Atunci când misionarul creștin va trăi cuvintele Sf. Ap. Pavel va ști să găsească metoda cea mai potrivită, fiindcă nu se poate vorbi de un calapod misionar invariabil. Chezășia cea mai sigură în combaterea sectelor este sufletul de apostol al preotului, înflăcărat în dragostea pentru apărarea tezaurului sfânt al Bisericii, pe care o slujește.

S'ar putea însă vorbi despre o metodă generală în lupta contra sectelor și aceasta ar fi organizarea unitară a luptei în cadrul unei regiuni bătute de acelaș flagel. Nu trebuie ca preoții să lucreze singuri și izolați în această luptă. Atunci când mai multe suflete sunt unite prin aceiaș dragoste de a lucra în acelaș ogor, încrederea fiecăruia crește și descurajările ce pot surprinde sufletul unuia singur în fața vreunei nereușite, nu au așa de mare efect. Deci o luptă generală și sistematizată în care fiecare slujitor să fie o roțiță și unul altuia un întăritor. Aceasta ar fi metoda generală: sufletul misionarului activ angrenat într'un plan de lucru pe regiuni. În acest cadru trebuiesc apoi luate două feluri de măsuri, fiindcă sectele pot fi considerate ca epidemii sufletești, trebuiesc aplicate cele două măsuri pe care medicina le recomandă în asemenea împrejurări: măsuri *preventive* și măsuri *curative*. În ce privește aplicările primelor măsuri, se observă în localitățile unde sectanții au reușit să cuprindă un număr de suflete și mai ales să aibă o organizație locală cu casă de rugăciuni, un lucru demn de luat în seamă. Cu toate că numai o mică parte din locuitorii acelei localități sunt sectanți, spiritul sectar se întinde pe o rază mult mai mare.

Plutește în atmosfera acelei localități un suflu anarhic potrivit oricărei rătăcirii. Numai dacă am socoti cât de mult sdruncină sufletul credinciosului nostru, gândul că Biserica poate fi discutată și că lucruri pe care el nu și-a îngăduit decât să le venereze, sunt tratate cu impozitate.

Și mai ales dacă secta a reușit să dureze mai multă vreme, dispare acea oroare pe care în mod natural creștinul o avea față de un rătăcit.

Se observă din contră, când sectele apar întâi într-o localitate, cu câtă teamă și cu ce oroare sunt priviți sectanții.

Pe câtă vreme în locurile unde au organizații vechi se vede cu ce ușurință trec unii la sectă și dela sectă înapoi, fără să-și dea seama de ce diferență mare le desparte, fiindcă poporul, nu pătrunde atât partea dogmatică cât partea morală și deci de exterior. Deaceea trebuie organizată o luptă de prevenire.

Mijloacele derivă după loc și după împrejurări. Trebuesc izolați sectanții de restul creștinilor, pentruca contactul lor sufletească să nu întindă erezia.

Lupta pentru acest lucru trebuie dusă atât în Biserică cât și în afară de Biserică, pe căi indirecte, dar cu plan organizate. Cred că organizarea de cămine și societăți culturale, biblioteci publice și de parohie, prin care se pot căpăta credincioșii și îndruma în sensul vederilor Bisericii. Prin șezători culturale cu prilejul cărora pe nesimțite se procură învățătură creștină și se naște în suflete oroare de sectă. Prin venirea în contact la aceste ocazii cu personalități streine de localitate, se face mult pentru zidirea sufletească a credincioșilor.¹⁾

Prin aceste mijloace se pot preveni credincioșii și se pot izola sectanții de obștea creștină.

În ce privește măsura de luptă directă cu sectanții, nu cred că este cea mai bună discuția cu sectantul și mai ales cea publică. Se știe că sectantul este de o ignoranță și de o rea voință revoltătoare. Oricâte argumente vei aduce nu vor ajunge niciodată să convingă pe sectant, mai ales când acest lucru se întâmplă în public. Cred din contră că prin astfel de mijloace li se aduc chiar servicii, ridicându-i în fața poporului prin faptul că preotul îi face cinstea de a polemiza cu sectantul ca cu un egal. Apoi poporul fiind necunoscător și deci neavând mijloace de a vedea în ce parte este adevărul, ba din contră fiind

isbit de încăpățănarea sectantului care nu poate fi convins să tacă de niciun argument, răspunzând oricât de anapoda, nu poate fi un arbitru obiectiv și deci nici nu poate câștiga ceva pentru convingerea sa creștină.

Lupta directă cu sectantul trebuie să vină mai târziu, atunci când poporul este prevenit și cunosător al manoperilor și scopurilor sectare. Sectanții bine încercuți și demascați, mai ales când încep să nu mai poată cuceri noi adherenți și demoralizați, pot fi mai ușor de învins direct. Pentru lupta directă cu sectanții cred că ar fi potrivită formarea unui număr de creștini din cei mai știutori de carte și mai religioși cari învățați să mănuiască cu oarecare dexteritate Sf. Scriptură, să știe să dea răspuns sectantului pe loc. Se știe că sectanții nu pierd nicio ocazie ca să arunce plasa ereziei lor. La muncă, la sfat, la petrecere și întristare, el nu uită să arunce neghina. De aceea trebuie să i se răspundă pe loc. Infruntat astfel de laici de teapa și mentalitatea lui, sectantul își va tempera zelul. Trebuie deaceea format un cerc biblic de inițiere a creștinilor în ce privește învățătura sectară și combaterea ei.

Un mijloc potrivit pentru combaterea sectanților în parohii este și formarea de biblioteci parohiale în care să se găsească cât mai multe broșuri privind secta locală, și care să fie date creștinilor, ca să le citească, mai ales în vremea iernei.

Pe lângă toate acestea trebuie duh neobosit, dragoste nesfârșită din care se naște zelul apostolic care trebuie să cuprindă sufletul preotului; și va găsi și metoda și mijloacele cele mai potrivite pentru plivitul neghinei sectare.

Trebuie să aibă preotul misionar veșnic în minte cuvântul apostolic și în față icoana celui mai neobosit misionar al tuturor vremurilor, dumnezeescul Pavel care spune: «Tuturor m'am făcut toate ca în orice chip să mântuesc pe unii» I. Cor. 28.

Pr. ION R. SERGHE
Gostinu-Vlașca

1. Procesionile religioase cu caracter misionar în care să ia parte și un P. S. Arhiereu sunt un mijloc foarte potrivit.

PREOȚII STUDENȚI

de Pr. Anastase Bucur-Mușcel

Preoți studenți sunt la toate facultățile de teologie din țară. La academiile teologice cred că iarăși sunt, cu toate că la cea «Andreiană» din Sibiu nu am văzut nici unul, acum câțiva ani, când am vizitat-o.

Socotesc totuș că în măsura în care se primesc la aceste academii pe lângă bacalaureați, și absolvenți de seminar, nu ar putea fi opriți la înscriere, absolvenții seminariști ce au primit hirotonia.

Mai mult. Am cunoscut preoți cari în facultate frecventează dreptul, literile, filosofia, etc.

Frumos lucru este studiul și dacă numai din acest punct de vedere am privi problema, apoi nu am avea decât cuvinte de laudă, față de studiosii clerici, cari dacă prin hirotonie și-au câștigat un post — o parohie, nu încetează a fi mereu activi, din punct de vedere intelectual, aprofundând știința în diversele ei ramificațiuni.

Dar, dacă privim problema aceasta, din toate punctele de vedere și anume: misionar, pastoral, etc., socotesc potrivit a evidenția anumite considerațiuni și constatări. Am zis considerațiuni și constatări, întrucât în problema aceasta nu m'am mulțumit numai la anumite deducțiuni logice, ci am căutat a-mi face o convingere de ceea ce petrece pe teren în parohie, în mijlocul enoriașilor.

Când un preot cere să se înscrie în facultate, însemnează întâi de toate, că misiunea nu i-a consumat tot timpul său, că el văzând atâta

timp disponibil, s'a gândit că misiunea poate să-i îngăduiască o absență, nu mai scurtă de cel puțin 4 ani. Am zis cel puțin 4 ani căci din cauza vastei științe — a limbilor ce se învață aici etc., nu se poate lua licența în teologie la Sâmpietrul celui de al 4-lea an, ci se mai întârzie.

Și dacă pe lângă cele de mai sus voi adăoga și faptul că în dese cazuri am constatat că anumiți preoți, deși din jurul Bucureștilor, se înscriu să urmeze facultatea, nu în București, ci în Cernăuți sau în Chișinău, fapt ce adăoga la absențare, din cauza depărtării.

Nu analizez aci faptul că din toate punctele de vedere sunt de reprobare acei cari fug de facultatea cea mai apropiată și se duc la celălalt capăt al țării...

Nu adăog nici faptul că o călătorie așa de lungă nu-i dă putința să revină în parohie și numai pentru 3-4 zile libere.

Nu menționez nici faptul că o deplasare așa de lungă necesită mijloace mai însemnate care dacă se adăoga la taxele de facultate, cursuri, cheltueli, casă, masă, etc., contribuiesc la preocuparea candidatului de mijloace materiale.

Nu este util a arăta aci excepțiunile că din cauza lipsei de mijloace, un preot, când venea la București la facultate, era găzduit de un enoriaș al său, la o brutărie, pe chiolan (pe cupator), unde dormeau împreună preotul și lucrătorul îmbrăcați și se înveleau cu paltonul și zeghea.

Trecând peste cele de mai sus și revenind la

punctul central al articolului, adică absența preotului din parohie; lipsa lui dela postul ce nu trebuie părăsit nici noaptea, căci «vine hoțul și seamănă neghina peste sămânța cea bună».

Am cunoscut și cazuri de preoți, în adevăr zeloși, cari dacă erau hirotoniți în anul ultim al facultății, apoi se vedeau în imposibilitate de a-și mai susține ultimele examene și teza; aceasta din cauza misiunii care le răpea tot timpul, și nu le da pas a lipsi nici o zi din parohie.

Am cunoscut însă și preoți cu enorie, cari s'au înscris în anul I-iu la facultate și după ce au făcut 2 ani la București, s'au retras și au luat-o dela capăt în alte orașe, și după ce și-au luat licența în teologie s'au înscris la București la «Drept» ori la «Litere».

Sectanții cari au toate instrucțiunile în această direcție, prind de veste faptul că preotul absentează din parohie și oricât s'ar crede că satul este izolat, preotul iubit de enoriași, și la timp informat, totuși când neghina s'a aruncat, cu greu poate fi scoasă.

Cunosc un sat care nu avea nici un sectant când a plecat preotul la facultate, iar când a venit cu licență a găsit vre-o sută de sectanți, iar restul enoriașilor indiferenți religioși, neștiind de partea cui este adevărul, de partea lor cu tradiția și preotul, sau de a celorlalți cari se băteau cu pumnul în piept arătând fragmente din Biblie.

Acum sârmanul preot și blestema ziua plecării la facultate, dar era prea târziu!...

Este nefolositor a arăta necesitatea prezenței preotului în parohie!

Chiar mai slab dacă este el, prezența sa «dă chiot diavolului», și sectanții nu se apropie, căci fiecare își dă seama că, atâta timp cât păstorul e «în fruntea turmei nu o poate nici împrăstia și nici a o răpi».

Și înainte de a isprăvi cele de mai sus mă văd fără putere a face vreo propunere.

Am semnalat cazul, cei competenți să se pronunțe.

Preotul ANASTASE BUCUR

Muscel

DESPRE RUGĂCIUNE

Rugăciunea este o convorbire a omului cu Dumnezeu și cu sfinții Săi, sau o comunicare a sufletului nostru cu Dumnezeu.

E necesară rugăciunea? Ca să răspundem la această întrebare, socotesc că e nimerit a da un exemplu din viața practică, de toate zilele. Să zicem că un individ n'are un instrument oarecare, dar acesta îi face mare trebuință într'un moment dat. Atunci ce face el? Trebuie să se ducă imediat să-l cumpere? Nu! Se poate duce la un vecin pe care îl știe că are acel instrument. Dar, înainte de a-i da instrumentul, îi face o frumoasă rugămintă. Deci, în urma rugăminții făcute, i se dă.

Tot astfel și cu atât mai mult se petrec lucrurile și în raporturile noastre cu Dumnezeu.

Pentru ca să ne dea Dumnezeu sănătate, minte, să ne ferească de nenorocire, de boli, etc., e absolut necesară rugăciunea înaintea lui Dumnezeu.

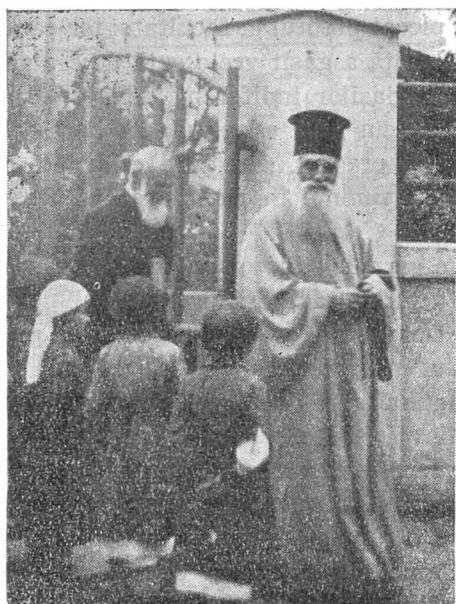
Cine ne-a dat exemplul cel mai viu de ru-

găciune? Desigur, gândul nostru se duce imediat la Domnul nostru Iisus Hristos, la toți sfinții și la adevărații creștini.

La vârsta de 12 ani, Domnul nostru Iisus Hristos se duce la sf. templu la Ierusalim, de sărbătoarea Paștelui, să se roage; la vârsta de 30 ani, înainte de a începe răspândirea învățăturii sale sfinte și dumnezeiești, se duce în pustie să se roage, când a fost ispitit și de diavolul; adeseori se suia pe câte un munte să se roage; când a intrat în Ierusalim, călare pe asin, s'a dus la templu să se roage, dar acolo a găsit pe negustorii și schimbătorii de bani pe cari i-a dat afară; deasemenea în grădina Ghetsimani s'a rugat cu lacrimi de sânge, iar un inger venea, când și când, de-i ștergea lacrămile, care-i curgeau șiroaie pe obraz; în fine, Domnul Iisus Hristos s'a rugat chiar pe cruce, zicând: „Părinte, iartă-le lor că nu știu ce fac“!

Acestea sunt cele mai însemnate momente

*

I. P. S. Patriarh Miron și Protopopul Ioan
Cândeau între copiii din Avrig.

de rugăciune pe care le-a folosit Domnul nostru Iisus Hristos.

Dar, pentru că Insuși mântuitorul s'a rugat, oare pentru noi nu este o datorie și mai mare de îndeplinit, având nevoie de mântuire? Și-apoi ce model de rugăciune să folosim? Domnul Iisus ne-a lăsat, ca model de rugăciune, „Tatăl nostru“... Numai pe aceasta, dacă am folosi-o regulat și tot ar fi bine și folositor pentru sufletul nostru.

Bine, bine, să ne rugăm, ar zice cineva, dar are ea rugăciunea vreo putere sau efect pentru noi?

În privința aceasta se pot aduce o mulțime de dovezi. Dar e destul să amintim, doar atât că toate minunile pe care le-a făcut Mântuitorul, vindecând bolnavi și înviind pe mulți din morți, a făcut acestea nu numai ca să-și arate puterea Sa dumnezească, ci și ca un răspuns la rugăciunile ce i se făceau în acest scop.

Să ne gândim la slăbănogul de 38 ani. O viață întreagă de om se rugase pentru însănătoșire, dar, fiindcă s'a rugat lui lui Dumnezeu, a căpătat însănătoșirea. Deci, iată, cât de mare putere sau efect are rugăciunea; cât de mare folos avem după urma acesteia.

Sunt unii creștini, însă, cari se plâng că adese ori s'au rugat, dar rugăciunile lor n'au fost ascultate.

Atunci se pune încă o întrebare: cum trebuie făcută rugăciunea ca să aibă efect, ca să fie ascultată? Trebuie să îndeplinească anumite condițiuni? Desigur că da.

Rugăciunea trebuie să fie însoțită de o credință puternică. Dacă nu ai credință puternică în Dumnezeu că El are puterea de a-ți da ce ceri, rugăciunea n'are efect.

Dar să zicem că e însoțită de credință și totuși nu e ascultată. Ce mai trebuie? Rugăciunea să fie însoțită de fapte bune, căci nu cel ce-mi zice: „Doamne, Doamne, (în rugăciune) va intra întru împărăția lui Dumnezeu, ci cel ce face voia Tatălui meu care este în ceruri!“ Și totuși uneori și așa, rugăciunea nu este ascultată. Atunci, probabil, rugăciunea să nu fie ca a fariseului plină de îngâmfare. E nevoie, în cazul acesta, ca rugăciunea să fie însoțită de smerenie, cum a făcut vameșul.

Cu toate acestea, sunt cazuri când nici aceasta nu e destul. Poate cineva să se roage: cu credință, cu fapte bune, cu smerenie, dar rugăciunea nu-i folosește la nimic, nu i se dă ce cere. Spre exemplu, cineva se roagă lui Dumnezeu să-i ierte păcatele pe care le-a făcut, dar nu se hotărăște ca să nu mai greșască și nu-i pare rău din inimă de ce-a făcut, nu se căiește sincer. O astfel de rugăciune e lipsită de căință sinceră și din cauza aceasta n'are efect. Exemplu de căință sin-

I. P. S. Patriarh Miron, ciobanul Petru Lupu
și Preotul Mitrucă Antal la Mănăstirea Govora.

ceră însă, avem pe fiul risipitor din Evanghelie. Fără a trece prin scaunul duhovniciei, rugăciunea noastră nu-și ajunge scopul.

Dar nici acum nu s'a terminat. Un creștin, dacă greșește, el poate greși și înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Când ești greșit față de aproapele tău, mergi și faci rugăciunea înaintea lui Dumnezeu. Te întreb eu, frate creștine, acea rugăciune e ea ascultată? Nu! Însăși rugăciunea „Tatăl nostru“, ne arată că, dacă vrem să ne ierte Dumnezeu greșelile noastre, trebuie mai întâi să iertăm noi celor ce ne-au greșit nouă. Și cu altă ocazie Mântuitorul ne arată acest lucru. Spre exemplu: parabola celor doi datorii; apoi, altădată, ne învață tot Mântuitorul: „dacă cineva vrea să aducă un dar la sf. altar și e certat cu fratele său, să se ducă mai întâi să se împace cu fratele său și pe urmă să aducă darul la sf. altar“.

Deci, înțelegem de-aci, că încă o condiție ce trebuie să îndeplinească rugăciunea este și aceea ca să iertăm celor ce ne-au greșit nouă.

Și dacă ar fi numai atât și ar fi bine. Dar tot nu am terminat cu toate condițiile. Încă, încă mai este nevoie de multe. Un creștin adevărat știe că drumul ce duce la împărăția lui Dumnezeu este bun, mântuitor, minunat, dar e lung și strimt. Trebuie să ai mare răbdare ca să poți să-l parcurgi. Tot așa e și cu drumul rugăciunii. Fără răbdare nu poți ajunge niciodată la scopul dorit.

Deci rugăciunea mai are nevoie ca să fie însoțită de răbdare, căci după cuvântul Evangheliei, „întru răbdarea voastră, veți câștiga sufletele voastre!“ Rugăciunea nu trebuie să fie întreruptă niciodată. Ea trebuie făcută

cu stăruință, care este încă o condiție de cea mai mare importanță. Văduva din Evanghelie, datorită stăruinții în rugăciune față de judecătorul nedrept, a câpătat dreptatea.

O, frate creștine, e adevărat că viața noastră trebuie să fie o continuă rugăciune: la masă, la culcare, pe drum, la muncă, la sf. biserică, în tot locul și în tot momentul.

E bine însă și aci să nu se uite un lucru care este de cea mai mare valoare pentru sufletele noastre.

Locul special și prielnic pentru rugăciunea adevărată și desăvârșită este în sf. biserică a Domnului nostru Iisus Hristos.

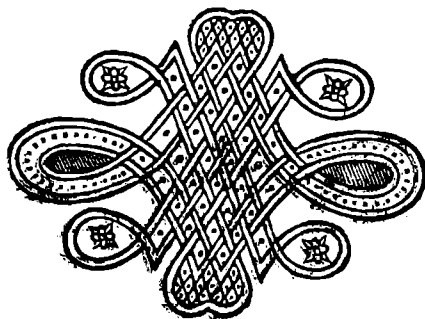
Rugăciunea cea mai completă, cea mai sublimă, cea mai înălțătoare, cea mai minunată și cea mai izbăvitoare de suflet este Sf. Liturghie. În timpul Sf. Liturghii, când se cântă: „Pre Tine Te laudăm!“..., se coboară Sf. Duh, în chip nevăzut, asupra pâinii și vinului și le transformă în Trupul și Sângele Domnului, în chip real. În acel moment solemn, creștinul, când se roagă, trebuie să simtă în trupul său aceleași dureri pe care le-a simțit Hristos, când se afla răstignit pe cruce.

Atunci, cu toată siguranța, rugăciunea poate avea puterea de a transforma ființa omului, făcându-l o făptură nouă, o zidire nouă. Atunci, în mod sigur, prin rugăciune creștinul a câpătat harul său grația lui Dumnezeu, atât de necesar pentru mântuirea sufletului.

Astfel se explică de ce creștinii sunt obligați a veni la Sf. Biserică să se roage.

Iată, dar, ce este rugăciunea și valoarea ei pentru noi creștinii.

Paroh-Preot AUREL I. CERNEA
Parohia Bărcănești-Prahova

*PREOTUL IOAN ANCA

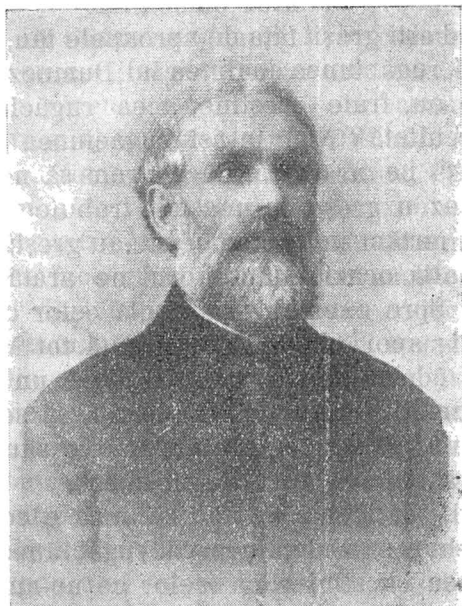
În ziua de 19 Iulie a. c., a încetat din viață, după o scurtă suferință, vrednicul paroh al parohiei Lița, pr. I. Anca. O numeroasă familie nedăjduită l-a plâns, mii de suflete ce au fost păstorite de el au vărsat lacrimi de iubire și recunoștință. Biserica a suferit și ea o grea pierdere prin plecarea din postul de strajă, după 34 an, de muncă, a unui vrednic și conștiincios servitor.

Ca preot a fost slujitor ales. Bun și desăvârșit cântăreț; foarte bun gospodar. Biserica clădită prin stăruința sa și împodobită ca puține altele, casa parohială, frumoasă și încăpătoare, curtea bisericii plină de pomi roditori, adevăresc aceasta. Gata la datorie oricând. Sentinelă trează pentru apărarea sufletelor încredințate lui. Secta baptistă cuibărită în această parohie acum 12 ani, n'a mai câștigat — de atunci până azi nici un suflet.

Tipicar iscusit, slujbele sale atrăgeau și legau pe om de biserică. El poate fi pus cu cinste în rândurile vrednicilor preoți ce au strălucit în biserică noastră și cari prin slujbe evlavioase și mpunătoare au ținut totdeauna poporul românesc strâns împrejurul altarului.

Școala de cântăreți din T.-Măgurele lui îi datorește înființarea. Ani de zile l-a avut președinte al Comitetului școlar și profesor de muzică bisericească. Prin ploi și viscole străbătea, ca să fie la oră și să-și facă, ceea ce puțini înțeleg să-și facă astăzi, „datoria“. Boala l-a prins în această înfrigurată muncă. Până când l-a învins, închizându-i ploapele, tot el a fost biruitor. A biruit muncind.

Fruntaș între preoții frunțași ai acestui județ, el a ocupat totdeauna locuri de încredere, pe care le-a cinstit printr-o desăvârșită muncă și corectitudine. Pentru el dreptatea și adevărul erau adânci comandamente care îl împingeau să ia atitudine și să apere. Din cauza acestei firi intransigente morale, neplăcute multor membri ai societăți de azi, a avut mult de suferit.

† Preotul Ioan Anca.

Dar niciodată n'a fost învins. Pentru că lupta și atitudinea sa erau totdeauna complect morale. A fost până la sfârșitul vieții sale, omul fără sulețe, care nu putea concepe compromisul. N'a avut calitatea cerută de falșitatea vieții de azi. După ce s'a stins din viață, imaginea sa morală se va proiecta în viitor, fiind pildă tuturor ce poartă și îmbracă haina preoțească.

Viața sa n'a fost ușoară. Dumnezeu l-a încercat greu. Suferința a crescut adânci tăeturi pe drumul vieții sale. Fără murmur a purtat povara.

Celui ce a fost frunțaș al preoției noastre, aleșului preot slujitor cu veșnica năzuință spre bine, Dumnezeu să-i dea odihnă binecuvântată, răsplată dreaptă a ostanelilor sale. —

Protopop, METODIE POPESCU.

C R O N I C A I N T E R N A

MISIONARE

Sfințirea Bisericii din Dobrești

Dobrești este comuna unde își are gospodăria d. I. Mihalache, președintele partidului național-țărănesc.

Biserica a fost începută de mai multă vreme, dar din cauza greutăților materiale n'a putut fi terminată de cât anul acesta, când d. Mihalache a venit în fruntea comitetului de inițiativă și a contribuit și personal cu bani și cele de trebuință.

Biserica e așezată în mijlocul satului, pe o coamă de deal, dominând astfel omeneasca așezare din jur. Fațada și turla au fost lucrate după stilul obișnuit al bisericilor ortodoxe, iar pictura din interior — opera d-lui Dogărescu — a urmat în culori luminoase, vechea pictură bisericească dela noi.

Ca să dea o însemnătate deosebită sfințirii noului locaș al Domnului, într'o vreme când preocupările se abat tot mai mult dela credința strămoșească, d. I. Mihalache a rugat pe I. P. S. S. Patriarhul țării să facă slujba târnosirii.

Slujba s'a făcut dimineata, în prezența a numeroși fruntași ai partidului național-țărănesc și sute de săteni.

Sosirea I. P. S. S. Patriarhul Miron.

I. P. S. S. Patriarhul Miron a fost primit în gara Golești de d. I. Mihalache, care și-a condus oaspetele mai întâi în Topoloveni. Aici înaltul Chiriarh a fost întâmpinat de locuitorii satului, îmbrăcați în frumosul port național.

Invățătorul Cristescu a urat bun sosit pe me-leagurile Muscelului, iar I. P. S. S. a binecuvântat poporul, exprimându-și bucuria de a se găsi într'un ținut așa de românesc.

Dela Topoloveni, I. P. S. S. a fost condus la Dobrești, mai întâi la locuința d-lui I. Mihalache, unde s'a odihnit câteva minute, după care, la ora 9 jum., a îmbrăcat odăjdiile și a plecat la biserică.

Slujba a oficiat-o ajutat de arhimandritul Efrem Enăcescu, arhidiacon, Evghenie, diaconul Uncu, protoiereu Cercel și preoții Eug. Bărbulescu și Leon Dumitrăchescu.

Slujba s'a oficiat mai întâi în fața bisericii, după care s'a trecut în altar. În haina de ctitor a fost îmbrăcat d. I. Mihalache.

Slujba târnosirii a durat până la 12 jum.

După terminarea slujbei, preotul Dumitrăchescu, parohul bisericii, a arătat strădania depusă pentru ridicarea sfântului locaș, pan-tahuzele din țară și a citit numele donatorilor din comună și din afară.

A insistat indeosebi asupra contribuției d-lor Malaxa și I. Mihalache.

I. P. Sf. Patriarh Miron la sfințirea bisericii din Dobrești-Muscel. 22. VIII. 1937.

Cuvântarea I. P. S. S. Patriarhul Miron la sfințirea Bisericii din Dobrești.

I. P. S. S. a spus următoarele :

„În copilăria mea am fost obișnuit cu bisericile mici pe vârf de piatră. Această așezare a bisericilor noastre ne amintește cuvintele Scripturii, că pe munte se va sui cel curat cu mâinile și cu sufletul.

Când, azi dimineată, îmbrăcați în sfintele odăjdii, am urcat scările la biserică, mi-am adus aminte de cuvintele Scripturii.

Cu plăcere am luat cunoștință de frământarea oamenilor din această comună și de vrednicia fruntașilor, cari ne-au dat bucuria de azi și mi-au făcut plăcere de a petrece această frumoasă zi în mijlocul fiilor mei sufletești mult iubiți, când iau act de spusele preotului meu de tot ce s'a făcut pentru ridicarea acestei biserici, care încheagă biserica cea vie.

Oricât ar fi de frumoase zidurile acestea în valoare de două milioane lei, totuși adevărata biserică voi sunteți, iubiții mei fii sufletești.

Deci, precum vedeți că este împodobită Casa Domnului, să nu vă mulțumiți, ci să căutați ca sufletele voastre, încă de azi înainte mai ales, să se înoiască.

Odată, de mult, un rege era și el de față la sfințirea unei biserici. Ce sfat a dat el oamenilor? „Zidurile le-ați sfințit, dar sfințiți-vă și pe voi acum. Scoateți necurătenia din sanctuar“.

La ce sanctuar s'a gândit el? Nu la cel vizibil, ci la altarul care este în noi înșine.

Și eu urmând poruncile Domnului, vă pun vouă o întrebare: ispițiți-vă pe voi înșivă și căutați de este Hristos în voi, dacă aveți învățătura lui în inimile voastre

Să cercetați această biserică nu numai cu trupul, ci și cu sufletul.

Să sorbiți toată adâncimea înțelepciunii evangheliei pentru viața voastră. Dacă va avea rădăcină adâncă în voi învățătura lui Hristos, nu ne vom pierde niciodată cumpăna și speranța căci cu noi este Dumnezeu.

După aceste povețe, imi țin de o plăcută datorie să rog pe Dumnezeu să-i mângâie acolo sus, unde vor fi, pe ctitorii duși dela noi. Ei să fie incredințați că urmașii lor le vor urma și întregi pilda.

Mulțumesc apoi și ctitorilor în viață, pri-

măriei, prefecturii, onoratului guvern și mai ales fruntașului acestui ținut, d. Ion Mihalache, față de care port o deosebită simpatie pentru că și eu sunt țăran, și pentru că și eu am fost dascăl de școală. Prin muncă și cinste eu am ajuns la situația cea mai înaltă la care poate aspira un român.

La fel văd și viața și cariera d-lui Mihalache. A ajuns din dascăl, cărturar și povătuitor al țării întregi. Eu îi doresc să-l învrednicească Dumnezeu cu răsplata binemeritată și pentru nădejdea ce o punem în activitatea d-lui Mihalache, particulară și publică pe viitor:

Voi să fiți mulțumitori M. S. Regelui, că pe un om al vostru l-a pus conducător.

Să dea Dumnezeu să mai iasă oameni de ispravă din acest istoric județ al Muscelului.

Dumnezeu să vă binecuvinteze pe voi cei de față, pe cei lipsă. casele voastre avuția voastră, în vecii vecilor, amin.

Convertirea unui fost predicator baptist la ortodoxism.

Luăm cunoștință cu multă bucurie sufletească de un frumos rezultat dobândit pe terenul misionar de către C. Pr. Const. Sârbu din parohia Popești II, județul Prahova, prin reconvertirea la credința creștină ortodoxă a predicatorului baptist Constantin Gh. Palaș.

Cu această ocazie, fostul predicator al sectei baptiste, a depus sub prestare de jurământ, pe Sfânta Evanghelie și pe Sfânta Cruce în Biserica parohială «Sf. Nicolae», în fața părintelui paroh, precum și a întregului popor al satului Popești următoarea declarație, la data de 4 Mai 1937, — a treia zi de Sf. Paști:

«Jur pe Sfânta Evanghelie și pe Sf. Cruce, că părăsesc confesiunea baptistă, căreia i-am fost conducător, eu Palaș Gh. Constantin, din satul Popești, jud. Prahova și accept religia ortodoxă a pravoslavniciei credințe, profund recunoscător părintelui Paroh C. Sârbu și că mă voi supune întotdeauna Bisericii Ortodoxe.

Drept care dau prezentul jurământ de convertire sinceră și din adâncul sufletului meu.

Așa să-mi ajute Dumnezeu».

(ss) Constantin Gh. Palaș

Prezentul jurământ s'a prestat în fața noastră

L. S. (ss) Paroh Pr. Const. Sârbu

Notar (ss) C. I. Popescu

Martori asistenți: I. Dorobanțu, cântăreț I; A. Ștefănescu, cântăreț II; N. Neagu, episcop; Gheorghe M. Niță; Ion M. I. Oblu; Tudor Apostolescu; Ion G. Moia; Gheorghe Gh. Manolache; Gheorghe D. Mica.

Primăria Comunei Valea Dulce Prahova.

Prezenta declarațiune s'a înregistrat sub Nr. 601/937, Mai 6, conform legii cultelor.

Of. St. Civile,

Primar (ss) Gh. D. Bărbulescu

Notar, (ss) indescifrabil

Ziua Cincizecimii la Giurgiu.

Ca și în anii trecuți, anul aceasta s'a ținut în ziua de cincizecime, în catedrala orașului Giurgiu, sub conducerea P. C. Protoiereu Al. Constantinescu, o adunare creștinească a parohiilor din jud. Vlasca.

Dela început, trebuie să observăm, că nu se poate o zi mai potrivită pentru viețuire în Domnul, decât ziua aceasta, în care Duhul Sfânt în formă de limbi de foc se pogoară peste Apostoli, dându-le tăria misionarismului dus până la jertfă. S'au adunat la această manifestare în Domnul, mulți preoți și mulți enoriași veniți din toate părțile județului. S'a remarcat în deosebi comuna Braniștea, în frunte cu tânărul său preot, care a venit cu un frumos cor format din fete de sat, cântând diferite cântări religioase, care au impresionat în mod deosebit întreaga adunare. Poate că n'a avut splendoarea altor ani această adunare, totuși ne-a fost dat să trăim momente de adevărată înălțare sufletească, în care am simțit că depășim marginitul, sufletul nostru desprinzându-se de materie — în urma unei emoțiuni puternice, spre a trăi într'un contact intim cu Dumnezeu.

Serviciul religios — prin care s'a deschis adunarea — a fost oficiat de Pr. C. Protopop Al. Constantinescu, înconjurat de un sobor de preoți.

Au urmat apoi trei conferințe religioase.

Preotul Gh. Iordăchescu-Stoienestii, vorbește despre „Taina Preoției“. Evocând în mod minunat momentul pogoririi Duhului Sfânt peste Apostolii înspăimântați de prigoană, dându-le

du-le tăria necesară apostolatului, spune că din această zi, preoția cu care Mântuitorul Hristos investise pe apostolii săi, devine luptătoare pentru Hristos, pentru că chiar în această zi, la predica sf. Petru, se convertește la noua învățătură — o mare mulțime de oameni. În continuare, privește preoția sub aspectul celor două puteri ale sale, cu care a fost investită de Mântuitorul Hristos: a) puterea asupra trupului său natural, adică puterea de a aduce jertfa trupului său, b) și puterea asupra corpului său mistic, adică asupra credincioșilor, prin puterea de a-i învăța, boteza, ierta păcatele și a-i vindeca de boale.

S'a întrevăzut că scopul conferinței nu este acela de a da cunoștințe noi asupra acestei taine, ci de a-i arăta măreția și puterea, care o plasează deasupra tuturor ocupațiilor din lumea aceasta, ea fiind participare și integrare în preoția Mântuitorului Hristos.

Preotul D. Badărică-Meletie, vorbește cu mult entuziasm, despre „Comunism și combaterea lui“.

A arătat în mod documentat originile și scopurile comunismului. A arătat, în deosebi, că sub mirajul unei vieți mai bune, pe care pretinde că o va întrona în lume, mișcarea aceasta, prin distrugerea capitalismului și proprietății, ascunde intenția diabolică a Evreilor, autorii și propagatorii acestei mișcări — de a pune stăpânire pe întreaga lume creștină. Comunismul este antiuman distrugând libertatea individuală. Este anticreștin, pentru că acolo unde s'a introdus — Rusia și Spania — a distrus bisericile și a omorât preoții. Comunismul reprezintă o mișcare de anarhie morală și materială, fiind cea mai mare primejdie pentru lumea creștină și pentru omenire în general, primejdie pe care nu o vom putea trece biruitori decât uniți în jurul crucii străbune, luptând din toate puterile noastre împotriva străinilor cari ne înăbușă în propria noastră țară, dar mai ales împotriva Evreilor.

Preotul I. Serghie-Gostinu, vorbind „Despre apostolul laic“, arată că toți credincioșii alcătuiesc laolaltă trupul mistic al Mântuitorului Hristos, conform învățaturii sf. ap. Pavel. În acest sens, nu numai preoții sunt datori să lupte pentru perfectarea acestui corp, ci și laicii. Acțiunea misionară laică nu poate fi concepută în afară de biserică, ci sub controlul imediat și direct al preotului. Astfel s'ar

putea pune stavilă cu mai multă ușurință și sectelor, dar și la o mulțime de rele care bântuiesc satele noastre.

Conferințele au fost urmărite cu mult interes. P. C. Protoiereu Al. Constantinescu încheind, mulțumește tuturor credincioșilor și preoților cari au participat la această înălțătoare adunare, în această zi în care Duhul Sfânt se propagă peste apostoli și în care prăznuim începutul bisericii creștine, făcând să trăim la o laltă momente de apropiere sufletească și înălțare către Dumnezeu.

Trebue să recunoaștem că inițiatorul și animatorul acestei adunări, de altfel ca și al altor acțiuni de propășire în Domnul, este P. C. Protoiereu Al. Constantinescu, harnic lucrător în via Domnului, care dela venirea sa la cârma spirituală a preoțimii vlăscene, a ridicat nu numai prestigiul preoțimii la un nivel pe care nu l-a avut până aci, dar și viața religioasă a întregului județ a înregistrat o frumoasă înviorare.

Preotul, GH. IORDĂCHESCU.

C R O N I C A I N T E R N A

Legăturile bisericii noastre cu anglicanii se consolidează.

Deputatul din Camera Comunelor dela Londra, scriitorul și conferențiarul Jon C. Hannah, este de mai multe zile în România, cu soția și doi fii, unul profesor universitar de geografie, iar celălalt student în teologie la facultatea teologică din Cernăuți.

Duminică 15 August, a. c., Înalt Prea Sfințitul Patriarh Miron Cristea a dat o masă în onoarea oaspeților. Oaspeții au vizitat bisericile cele mai însemnate din București, muzeele de artă religioasă, muzeul satului și cel militar. D. J. Hannah a luat note, desemnuri și schițe, pretutindeni, pentru un studiu asupra Românilor și a legăturilor lor cu anglia. Au mai vizitat mănăstirile: Snagov, Căldărușani, Pasărea și Cernica unde au rămas uimiți de frumusețea stilului moldavo-bizantin al sfintelor noastre locașuri de închinăciune.

D. Hannah — tatăl, este de o cucernicie rară. Când a intrat într-una din bisericile mănăstirii Cernica, a stat multă vreme în genunchi, rugându-se. I-am condus și în casa unui preot, Constantin Urseanu, fiind încântați de primirea care li s'a făcut.

Domnia sa a ținut o conferință la radio din care reținem pentru biserica noastră următoarele pasagii semnificative:

„Cu ocazia vizitei Prea Sfântului dv. Patriarh, făcută Arhiepiscopului nostru, se întocmise un aranjament pentru schimb de studenți între universitățile noastre și ale dv., lucru care m'a bucurat foarte mult și m'a făcut să trimit pe fiul meu să studieze la Cernăuți. În Anglia sunt studenți români la colegiile dela Mirfield și Ely.

Mai stăruitor mă rog pentru o completă și cât mai apropiată uniune între bisericile noastre. Sunt diferențe locale care vor fi menținute, dar în orice caz cele două biserici sunt una. Cum aș putea să tăgăduiesc vechea dv. biserică sfântă și ortodoxă, care în toate secolele legiuirilor musulmane a păstrat pentru voi sufletul vostru curat, biserică mai prețioasă decât sfânta biserică rusească în timpul teribilelor evenimente prin care a trecut numai câțva timp în urmă. De când bisericile noastre sunt unite, aveți multe să ne învățați despre misticismul dela răsărit, care are sensul vederii clare și de care avem mai multă nevoie acum decât de furia materialismului din apus. Găsesc foarte atrăgător și plăcut marea splendoare a serviciului divin și alte lucruri pe care le-ați moștenit dela marele Imperiu Bizantin“.

Iată purtătorii de cuvânt ai Angliei, atitudinea lor față de noi și aprecierile sincere pe care ni le fac, care nu vor duce decât la apropierea între cele două biserici.

În timp ce familia Hannah vizita Bucureștii și împrejurimile, un grup, englez, de cinci persoane, vizita mănăstirile oltenesti. Gru-

pul era condus de pr. *Victor G. Shearburn*, vicerectorul colegiului „Sfintei Inviere“ din *Mirfield, Jorks* și profesor universitar de Noul Testament și Liturgică. Sf. Sa este un bun prieten al nostru și ne cunoaște încă de anul trecut când ne-a vizitat — vizită despre care a scris și a conferențiat în Anglia—pentru un schimb de studenți teologi. Ceilalți patru studenți au venit să studieze la facultatea de teologie din Cernăuți (2) și la academia teologică din Sibiu (2) și anume:

Patrick Barron, venit din Africa de Sud. A terminat studiile superioare teologice la colegiul „Sf. Inviere“ și acum merge la Cernăuți.

Howard Green, din Londra, și-a făcut studiile teologice la colegiul amintit mai sus. Merge la Sibiu.

Alan Harris, din Bradford, Jorks (Anglia), are aceleași studii ca ceilalți doi. Merge la Cernăuți:

Martin Pierce, din Sussex (Anglia) aceleași studii și merge la Sibiu.

Grupului acestuia de patru studenți cari studiază teologia la noi, trebuie să i se atașeze și studentul *Walton Hannah*, care a studiat teologia la Cernăuți, șase luni și mai rămâne un an.

Domnia sa este licențiat în literatura engleză dela universitatea din Edinburgh și în teologie dela universitatea din *Oberlin (America)* și *Cambridge (Anglia)*.

Din primele clipe ale sosirii oaspeților noștri în țară, au avut cele mai frumoase impresii pe care le vor mai căpăta în timpul studiilor—pentru o mai bună cunoaștere și înțelegere reciprocă.

V. DUDU

Secretar Arhiepiscopesc

C Ă R Ţ I

POESIE, MUZICĂ ŞI CULT.

Poezia imnografică din cărțile de ritual și cântarea bisericească.

de Pr. *Vintilescu*, Profesor Universitar.

Expresia cea mai gingașă și totodată cea mai adâncă a tot ceea ce freamătă și cântă fără glas în ființa noastră este cultul.

Cultul este matca de revărsare luminoasă a spiritului nostru. O istorie a cultului religios în genere, este o istorie a spiritului uman. Urmă-

rind prin veacuri, cu deget atent, zigzagul acestei albe exteriorizări a sufletului omenesc, surprindem tot ceea ce a trăit mai viu și mai înalt omul.

Înainte de a ști să cânte încăerările războinice sau podoabele pământului, inima omului a tremurat în cântec pentru Dumnezeu și podoabele cerului. Și niciodată muzica și poesia nu și-au articulat mai înalt și mai armonios virtuțile lor, decât întru slava lui Dumnezeu, în cult deci.

Până când lacătele grației divine, încuiate prin păcatul străbun, au fost sparte prin pogorîrea lui Iisus și prin sfânta lui patimă, cultul tuturor religiilor s'a redus la un disperat și exclusiv efort uman de a-și apropia cerul din care cândva s'a rupt, exceptând fără îndoială religia iudaică. Deaceia, abia în creștinism, articulat sub soarele viu al harului, cultul își capătă întreaga lui splendoare.

Cultul mozaic, deși rotunjit sub razele unei puternice revelații, n'are un caracter definitiv, ci doar provizoriu pentru că poporul iudeu era încă prunc cu duhul. Dumnezeu i-a îngăduit, printr'o sacră comportare pedagogică, să i-se închine așa cum el văzuse, de pildă, că i-se închinau Egiptenii, de care nu se putea rupe total, fără să cadă poate într'o mai gravă rătăcire.

Astfel cultul iudaic face tranziția dela cultul păgân la cel creștin. Aici fecundează din plin grandoarea adevăratei închinări, unde se întâlnesc în fericită osmoză poesia și muzica sufletului nostru, potopit de pietate și caldă umilință, cu lumina tare a harului divin. Aici a înflorit ca un trandafir de primăvară, adevăratul cult al lui Dumnezeu.

Cultul creștin, așa cum îl cunoaștem astăzi, n'a răsărit spontan și nici uniform în toate bisericile. Are și el o fază de plămădire și de căutare, cu uriașe eforturi de veacuri întregi; are o fază de stratificare, de așezare locală și alta de uniformizare definitivă în elementele lui fundamentale, în toată Biserica lui Hristos. Are deci o istorie a lui. Rigoarea unei metodice cercetări a acestei istorii și-a impus-o, la noi, părintele profesor Petre Vintilescu, dela Facultatea de Teologie din București. Părintele Vintilescu desțelenește un domeniu numai fragmentar și superficial încercat. Afară de lucrarea lui Mitrofanovici: «Liturgica Bisericii drept credincioase răsăritene», apărută la 1909 și de «Tezaurul Liturgic» al lui Badea Ciresanu, a-

părut la 1910, stufos și superficial, nimic de seamă nu s'a mai scris în această direcție. Ca să te documentezi în istoria și substanța cultului creștin, trebuia să apelezi la cercetătorii protestanți și catolici. Atât de jenant este acest gol în literatura noastră teologică, încât îți este imposibilă o discuție documentată cu un profan care vrea, fie să te umilească, fie să se documenteze. Personal am încercat această jenă în fața d-lui Dan Botta, care întrebându-mă — pentru informație — ce s'a scris la noi, ca interpretare, în domeniul liturgic, a trebuit să mărturisesc totala absență a teologiei noastre pe acest plan și l-am trimis la Nicolae Cabasilas.

Acest gol — și câte mai sunt! — începe să-l umple activitatea pâr. prof. Vintilescu. Sfinția Sa a scris până acum trei lucrări — mai de seamă — egal de interesante în acest domeniu: «Cult și erezii», «Misterul liturgic» și «Despre poezia imnografică din cărțile de ritual și Cântarea bisericească». Filiația logică dintre ele este evidentă, dar ne interesează acum ultima lucrare, proaspăt apărută, în care studiază istoric poezia și muzica din cultul creștin.

S'ar părea poate că această problemă nu prezintă un interes prea mare. Nu se poate o mai greșită presupunere. Această problemă este de-o vie actualitate în țara noastră, unde prin acțiunea diferitelor asociații religioase tezaurul tradițional al cultului a început să fie încărcat și uneori alterat.

În ce sens se produce această încăerare și alterare înțelegem mai bine în lumina lucrării de față.

Fără îndoială, nu putem istovi noi aici conținutul acestei frumoase cărți. Vom aborda numai problema pusă cu actualitatea de care am vorbit.

Părintele Vintilescu își împarte lucrarea în două: *poezia imnografică și cântarea bisericească*.

Cultul creștin n'a avut o dezvoltare prea mare până în veacul al IV-lea când libertatea acordată de Constantin cel Mare, ajunse pentru Biserica creștină de răsărit, mai cu seamă, vremea de gestațiune, am putea zice, a unor dezvoltări noi în anumite forme de exprimarea cultului» (pag. 9). Libertatea aceasta este primul factor care a fecundat dezvoltarea cultului. Al doilea factor sunt ereziile, care utilizând imne cu conținut eretic, biserica le-a răspuns prin imne cu conținut ortodox. Înainte

de secolul IV imnul se păstra în tradiția templului, adică avea un caracter strict biblic. După această perioadă, imnul «traducea aproape exclusiv simțirea și entuziasmul religios al «neamurilor», al «ginților» intrate în Biserica» (p. 18).

Poezia acestei vremi are un caracter popular și ca atare intim accesibilă credincioșilor, în raport cu poezia ereticilor care «era compusă după vechea prosodie și, probabil, în ritmuri anapestice» (p. 24). Pe această linie de factură și simțire populară, poezia creștină bizantină și-a păstrat accentul tonic ca o «moștenire dela sinagoga ebraică» (p. 25). Imnul creștin n'a ținut seamă de regulile prosodice ale poeziei clasice, ci și-a determinat un caracter propriu prin «acel fond de simțire, în care se tâlmăcesc adevăruri de teologie înaltă în metafore și forme într'aripate, a căror armonie nu este întru nimic mai prejos de arta literaturii clasice» (p. 31). Dar ori câtă tensiune poetică și ori cât val de pietate exprimau aceste imne, ele n'au pătruns în cult până la finele veacului patru, fiind interzise de canonul 59 al sinodului din Laodiceia.

După veacul patru imnul creștin începe să se rotunjească în formă specifică anumitor momente din cult, sau conform locului ocupat în ansamblul lui. Să lăsăm însă pe alt plan linia de evoluție formală a imnului, întrucât caracterul acestei reviste nu este teologic.

Să observăm că în spiritul interdicției dela Laodiceia, nu s'a îngăduit niciodată sfinților autori să cânte în numele lor. Ci ei trebuiau să fie absenți. Trebuia să cânte în ei inspirația pioasă, vărsată pe făgașul grației. Dar cum era foarte greu să despici în două ceea ce aparținea grației și ceea ce aparținea omului în armonia unui imn, era preferată interdicția, aplicată cu o aspră strictete în Mănăstiri. În această privință este semnificativă apostrofa lui Pamvo, starețul unei Mănăstiri din Egipt, care spune unui frate: «călugărul n'a venit în singurătate ca să se mândrească cu glasul său, ca să intoneze cântări, ca să compună melodii noi și să bată țactul cu mâna și cu piciorul. Cu frică și cutremur, în tănguire și în lacrimi, cu ton de cântă și de umilință trebuie să aducă el rugăciuni lui Dumnezeu» (p. 65). «Aceasta nu înseamnă însă o curmare definitivă a poeziei și a muzicii în cult... Acestea se potrivesc pentru preoții din lume și pentru ceilalți mireni; pentru aceasta este bine să se adune noroadale în biserici» (p.

66). Sunt cuvintele unui alt stareț. Autorul consideră această interdicție ca o reacțiune a elementului ebraic — fondul biblic al cântării creștine — împotriva elementelor noi (p. 68). Creдем însă că e vorba de aspra asceză monahală, care-și simțea rigoarea încălzită prin muzică. Cu timpul însă prin intermediul catedralelor imnul pătrunde și în mănăstiri și se popularizează.

Urmându-și cursul său de dezvoltare firească, imnul atinge culmi de poem, prin Roman Melodul în veacul VI. La această înflorire a poeziei creștine contribuie înmulțirea sărbătorilor pentru pomenirea sfinților, în cinstea cărora Roman compune condace. Condacul se definește astfel ca un nou gen de poezie creștină. Faima Melodului a ispitit pe mulți să-și semneze imnele lor cu numele lui.

Din această epocă (veac. VII) ne-a rămas «Acatistul Bunei-Vestiri», compunerea Patriarhului Sergiu.

În continuă creștere, imnul se dezvoltă din poem într'un complex de poeme, sau epopeea creștină, care este canonul, al cărui reprezentant de seamă este Andrei Criteanu (726). Acum strălucesc cei doi melozi sabaiți, Ion Damaschin și Cosma de Maiuma. Prin ei «poezia bisericească își definește complet caracterul său» (p. 117).

Școala sabaită înseamnă cultura imnografiei creștine. Veacurile următoare îi sunt toate tributare.

Peste aceste schițări, extrem de sumare, priviți frământarea care a dus la bogăția actuală de imne a cultului creștin care s'a stratificat, cum zice autorul, după veacuri întregi de provizorat și observație atentă din partea Bisericii. Epoca de sistematizare definitivă a imnelor bisericești este fixată de autor între veacuri X-XI, adică după iconoclasme.

Părintele Vintilescu se oprește apoi într'un foarte interesant capitol asupra imnelor din cu-prinsul Sfintei Liturghii. Sfinția Sa afirmă că pietatea individuală n'a contribuit aproape cu nimic la dezvoltarea celor două părți ale Sfintei Liturghii, fiind «forma pietății oficiale a bisericii» (p. 162). Ne îngăduim să credem că alta este cauza. Și anume: Liturgia a fost rezervată de influențe, prin caracterul ei euharistic, în fața căruia pietatea creștină a îngunehiat mută, după ce s'a exalat în celelalte momente ale cultului.

Paralel cu poezia cultului s'a dezvoltat și muzica. Ceva mai mult, dacă creația poetică a încetat demult în cult, muzica a fost singurul plan pe care geniul artistic și-a exercitat virtutea. În acest punct autorul pune, între altele, o seamă de probleme extrem de actuale, dintre care menționăm: Rolul muzicii în cult, cântarea psaltică bizantină în țările române, cântarea armonică și răspândirea ei în Bisericele ortodoxe, muzica instrumentală — cântarea Evangheliei și a Apostolului. Expunerea acestor probleme, rupte din multe altele, este documentată, ca toată lucrarea de altfel și plină de înțelegere pentru starea actuală a lucrurilor.

Iată, s'au încheiat în țara noastră câteva asociații religioase, care prin acțiunea lor vie au trezit în mulți o sete evanghelică. Se practică însă în sânul acestor asociații așa zisa rugăciune «în duh și adevăr» care-i o rugăciune rostită spontan de un credincios pretins inspirat și se cântă imne de compoziție personală adaptate la melodii profane.

Ce pericol prezintă pentru Biserică aceste practici, inofensive în aparență, își poate face oricine o idee citind lucrarea p. prof. Vintilescu, unde fără să-ți fi strecurat o aluzie măcar la aceste lucruri, îți dai totuși seama cât orgoliu poate clocoti în inima unui credincios care rostește o rugăciune a sa, pentru toți ceilalți frați, așa cum preotul rostește o rugăciune a unui sfânt părinte. Sau, de ce să intonezi o compoziție mediocră, gângăvită, oricât ar fi ea de sinceră și umilă de oricine, în locul atâtor lacrimi de frumusețe și pietate din tezaurul slujbelor creștine. Și peste toate acestea să nu uităm că însuși spiritul de organizare al unora dintre aceste asociații nu-i ortodox.

Iată nervul de actualitate al cărții p. prof. Vintilescu, pe care, încheem cu regretul de a nu o fi putut prezenta în toată frumusețea și seriozitatea ei, virtuți susținute deopotrivă de o rară ținută academică, ca documentare, ca stil și ca ton.

NIȚA MIHAI
(«Gândirea»)

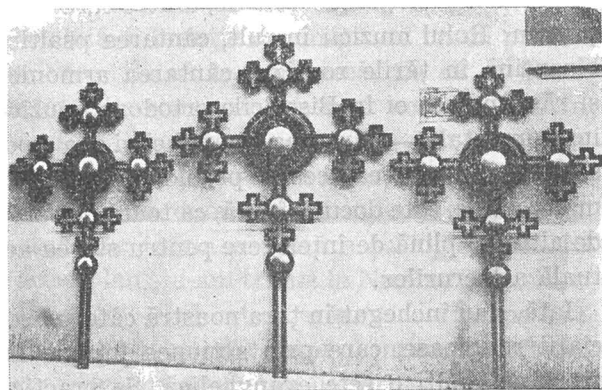

PREOT I. CARP: *O călăuză la răspântii, Tip. George Jorică, Galați. Preț 5 lei.*

Sfânta Episcopie a Dunării de jos continuă cu real folos, publicarea broșurilor ce alcătuiesc prețioasa bibliotecă religioasă ce editează. Au

apărut până acum din această bibliotecă 10 broșuri, ultima fiind: «O călăuză la răspântii», alcătuită de Păr. I. Carp. Se poate procura dela secția culturală a Sf. Episcopii a Dunării de Jos-Galați, cu prețul de 5 lei.

L.

Crucile dela Biserica Bucureștii Noi din Capitală.

INFORMAȚII

Condițiunile de admitere la Academia de Muzică religioasă — din București

Academia de Muzică religioasă, ca institut superior de învățământ muzical religios, are scopul de a cultiva toate ramurile muzicii religioase din punct de vedere artistic și științific, pregătind elementele muzicale necesare cultului și învățământului: profesori de muzică pentru seminare teologice și școli normale confesionale, profesori pentru școalele de cântăreți, cântăreți pentru bisericile catedrale și dirijori de coruri bisericești.

Călăuzită de acest scop, școala aceasta a devenit un adevărat focar de lumină culturală — artistică — și aceasta numai spre folosul bisericii. Cu fiecare an nou școlar numărul celor ce o cercetează se mărește.

Pentru anul școlar care începe — 1937-1938 — înscrierile pentru examenul de admitere în anul I au început și durează până la 25 Sept. Actele trebuincioase pentru înscriere sunt:

a) Diploma de absolvirea unei școli secundare (seminar și liceu) sau a școalelor de cântăreți bisericești.

b) Extractul de naștere și

c) Certificatul de botez.

Toate aceste acte se depun însoțite de o cerere timbrată adresată Rectorului Academiei.

Examenul de admitere se va ține în ziua

de 27 Septembrie în localul Academiei. Acest examen constă din:

a) Examinarea vocii și a urechii după armonium.

b) Cunoștințe de teorie și solfegiu — muzică vocală;

c) Cunoștințe de psaltichie;

d) Citirea, intonația și interpretarea unui text dat din cărțile bisericești de ritual.

Cursurile noului an școlar încep la 4 Octombrie. Cu începere din această zi se vor ține și examenele anuale ale celorlalți ani.

Academia nu dispune de burse, și nici de cămin sau cantină. Taxa anuală de frecvență e de 1.200 lei plătită în două rate: prima rată la înscriere, iar cealaltă după vacanța Crăciunului. De această taxă vor fi scutiți numai orfanii de război și fii invalizilor de război.

Cursurile Academiei sunt de patru ani. Elevii particulari nu se admit. Elevilor li se acordă amânarea stagiului militar.

Absolvenții acestei Academii au drepturi asigurate printr'o lege specială.

Informațiuni zilnic în B-dul Maria Nr. 21, București.

DIRECȚIUNEA

MULȚUMIRI

Mulțumiri călduroase trimite I. P. Sfințitul Patriarh Miron, tuturor celor ce l-au felicitat de ziua Sfântului Mucenic Miron și arhieriești binecuvântări.

S U M A R U L :

I. P. S. Patriarh și conștiința națională	***
Cuvântarea I. P. S. Patriarh ținută la desvelirea statuei d-nei Safta Brâncoveanu dela Sf. Mănăstire Văratec. Metoda și mijloacele de readucere a sectanților la adevărata credință.	***
Preoții studenți	Pr. Ion R. Serghie Gostinu-Vlașca
Despre rugăciune.	Pr. Anastase Bucur-Mușcel
Preotul Ioan Anca	Paroh, Pr. Aurel I. Cernea
	Protopop, Metodie Popescu.

CRONICA INTERNĂ. — Misionare.

CRONICA EXTERNĂ. Cărți. — Informații. — Mulțumiri.